

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 noiembrie 2016

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Tașci Gheorghii Dumitru, născut la 01.10.1981, originar și locuitor în r-nul Ceadâr-Lunga, s. Cazaclia, str. S. Lazo 6,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.11.2014 - 17.06.2015;

Instanța de apel: 08.07.2015 - 27.04.2016;

Instanța de recurs: 25.08.2016-16.11.2016;

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 17 iunie 2015, Tașci Gheorghii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 327 alin. (1) Cod penal la 350 unități convenționale, ceea ce constituie 7000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în sistemul organelor MAI pe un termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, la 17 iulie 2014, Tașci Gheorghii ocupând o funcție publică și respectiv, fiind o persoană publică, efectuând controlul la înștiințarea lui Cojocari M.N. în privința faptului sustragerii de la aceasta a produselor alimentare, în urma căreia ultima a declarat, că de o persoană necunoscută, din bucătăria casei sale, amplasate în or. Ceadâr-Lunga, str. Frunze 44, au fost sustrate produse alimentare în sumă totală de 1058 lei, încălcând cerințele art.273 CP, art.20 lit. b) Legea RM „cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului” și p.p.5-8 al Instrucției cu privire la ordinea de recepționare, înregistrare, evidență și autorizare a informației despre infracțiuni, aprobată prin ordinul comun al MAI, Procurorului general, Directorului Serviciului Vamal, Directorului CCCEC, nr. 121/254/286-0 95 din 18.07.2008, care obligă persoanele cu funcții de răspundere a organelor de poliție, să întreprindă măsuri prevăzute de lege pentru identificarea infracțiunilor și stabilirea persoanelor,

care au săvârșit aceste infracțiuni, făcând abuz de serviciu din motive carieristice, în scopul de a crea vizibilitatea bunăstării în lupta cu criminalitatea pe sectorul administrativ, deservit de acesta, nu a luat măsuri necesare pentru investigarea faptului susmenționat, ci a rugat-o pe Cojocari M.N. să indice în cerere, precum că suma bunurilor sustrase nu constituie 1058 lei, ci mai puțin de 500 lei. motivând rugămintea sa prin faptul, că el poate avea probleme de serviciu, la care ea a fost de acord, după aceasta Cojocari M.N. a scris cererea despre faptul, că suma bunurilor sustrase constituie 433 lei, indicând în ea că solicită atragerea persoanelor necunoscute, care au săvârșit furtul, răspundere administrativă.

După aceea, ofițerul sectorului nr.1 al Inspectoratului de Poliție Ceadâr-Lunga, Tașci Gheorghii, a defalcat materialele, colectate în baza cererii lui Cojocari M.N., în serviciul Inspectorului de poliție Ceadâr-Lunga în legătură cu faptul că, în acțiunile persoanelor neidentificate lipsesc elementele infracțiunii și există contravenție prevăzută de art.105 Codul contravențional - sustragere în proporții mici, cu aceasta tăinuind de la evidență infracțiunea săvârșită, prevăzută de art.186 alin.(2) lit. c) Cod penal și ca rezultat, nu a fost la timp începută și efectuată urmărirea penală, ce a adus un prejudiciu semnificativ intereselor publice, exprimat în discreditarea poliției ca unei părți componente a organelor afacerilor interne aparatului de stat în general, precum și drepturilor protejate de lege și intereselor patrimoniale ale lui Cojocari M.N.

3. Sentința a fost atacată cu apel în termen de către inculpat, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a indicat că:

- instanța de judecată nu a analizat depozițiile părții vătămate în timpul urmării penale și în instanță în scopul de a înlătura divergențele indicate de părți la examinare;

- expertul Cristev V.(martorul) în ședința de judecată și-a schimbat depozițiile, fiind de mai multe ori preîntâmpinat despre atragerea la răspundere penală pentru depunerea vădită a depozițiilor false și cu toate acestea, depozițiile lui în instanța de judecată, nu se raportează nici cu probele materiale, adică la procesul-verbal de examinare la fața locului și la depozițiile părții vătămate Cojocari M.;

- în timpul confruntării dintre inculpat și partea vătămată (f.d.25), prioritar au fost confirmate depozițiile acestuia, deoarece, de fapt în realitate, cererea a fost scrisă personal de partea vătămată, cu indicarea sumei concrete a produselor alimentare, sustrase de la ea, însă, cu toate contradicțiile evidente în depozițiile părții vătămate și martorilor Ivanov I., Garciu A. și Cernev N., în timpul urmării penale nu a mai avut loc nici o confruntare a martorilor;

- afirmația părții vătămate și a procurorului, precum că inculpatul a fost sancționat disciplinar, este inventată, deoarece partea acuzării nu a prezentat careva probe, însă instanța de judecată a apreciat aceste afirmații ca fiind întemeiate, cu toate

că, din caracteristica acestuia reiese că el a obținut rezultate înalte în activitatea profesională;

- inculpatul nu a săvârșit faptele care i se încredințează, iar motivarea și concluziile instanței de judecată privind învinuirea lui sunt neîntemeiate, nejustificate și bazate doar pe presupuneri, deoarece nici o probă nu dovedește vinovăția dânsului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat, ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpatului Tașci Gheorghii în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal se confirmă prin probele examinate în instanța de fond, cât și în instanța de apel, cum ar fi:

- declarațiile martorilor Mitcov D. și Cristev V.;
- contestația părții vătămate din 15.08.2014 (f.d. 4, vol. I);
- extrasul din cartea IP Ceadâr-Lunga din 17.07.2014 (f.d. 13, vol. I);
- procesul-verbal de audiere a părții vătămate de la urmărirea penală din 11.09.2014 (f.d. 15, vol. I);
- procesul-verbal de confruntare din 23.10.2014 (f.d. 25, vol. I);
- sentința Judecătorei Ceadâr-Lunga din 28.09.2010 (f.d. 35-36, vol. I);
- procesul-verbal de ridicare din 28.10.2014 (f.d. 38, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a documentului din 28.10.2014 (f.d. 39, vol. I);
- explicațiile lui Cojocari Mariana (f. d. 49, vol. I);
- explicațiile lui Cojocari Maria (f.d.50, vol. I);
- procesul-verbal de audiere a martorului Bobchina N.C., în cadrul urmăririi penale din 17.07.2014 (f. d. 51, vol. I);
- procesul-verbal de audiere a lui Curdov V.N., în cadrul urmăririi penale din 17.07.2014 (f.d. 52, vol. I);
- adeverința nr. 399 din 21.07.2014 (f.d. 53, vol. I);
- concluzia șefului IP Ceadâr-Lunga, locotenentului-colonel de poliție Arnaut N.V. (f. d. 54, vol. I);
- hotărârea cu privire la recunoașterea și anexarea la dosar a corpurilor delictive din 28.10.2014 (f. d. 57, vol. I);
- declarațiile părții vătămate Cojocari M., date de către ea în șe instanței de fond din 22.12.2014 și declarațiile suplimentare din 19.01.2015 (f.d. 105, 108-109, vol. I);
- declarațiile martorului Garciu A.D. (f.d. 113-114, vol. I).

Reieșind din circumstanțele cauzei, Colegiul a considerat, că la caz motivul infracțiunii a fost interesul personal al inculpatului, care se exprimă în dorința de a trage folos din acțiunile sale nu de caracter patrimonial, dar de a evita indicii slabi la serviciu, în special cu privire la descoperirea infracțiunilor, care atrag o sancționare disciplinară, de a reduce volumul infracțiunilor nedescoperite, carierismul, întrucât în

cazul abuzului de serviciu intenția poate să fie directă și indirectă, când vinovatul recunoaște pericolul social al abuzului de serviciu, adică săvârșește acțiunii contrar intereselor de serviciu, prevăzând posibilitate sau inevitabilitate apariției consecințelor sub formă de încălcare esențială a drepturilor, intereselor legale ale cetățenilor sau intereselor ale cetățenilor sau statului, care sunt ocrotite de lege și dorește realizarea lor sau nu dorește, dar conștient admite consecințele date, sau se referă la ele indiferent.

Astfel, instanța de apel a considerat, că prima instanță legal a ajuns la concluzia că inculpatul a făcut abuz de situația lui de serviciu, efectuând anumite acțiuni la reducerea sumei bunurilor sustrase, fapt prin care a cauzat un prejudiciu considerabil intereselor, în cazul dat pazei proprietății persoanei fizice, care este ocrotită de lege și a încălcat dreptul de proprietate a părții vătămate.

Argumentul părții apărării și inculpatului precum că, Tașci Gheorghii nu a avut motiv pentru săvârșirea infracțiunii nominalizate este neîntemeiat, întrucât polițistul de sector Tașci G., era responsabil de sectorul unde a avut loc furtul și anume în interesele lui era important să creeze o vizibilitate a faptului, că pe sectorul lui nu se săvârșesc infracțiuni și totul este bine, dar nu polițistului de sector Garciu A., și criminalistului Cristev V.V., care în baza obligațiilor sale de serviciu au plecat la fața locului pentru efectuarea anumitor acțiuni.

Colegiul nu a pus la îndoială declarațiile părții vătămate, întrucât s-a indicat circumstanțe care sunt legate cu anchetarea furtului produselor alimentare din domiciliul ei, care au fost stabilite la examinarea cauzei. Totodată, la 15 august 2014 partea vătămată s-a adresat în organele procuraturii cu plângerea privind atragerea la răspunderea penală nu a colaboratorilor de poliție și nu lui Tașci G., dar a persoanelor necunoscute, care au săvârșit furtul noaptea, la 17.07.2014, fapt ce exclude careva scopuri intenționate referitor la învinuirea neîntemeiată a colaboratorilor de poliție (f.d. 4).

Argumentul inculpatului precum că, el nu poate să aibă careva interes în ascunderea cărorva fapte, întrucât nu este lucrător operativ și direct descoperirea infracțiunilor nu este în sarcina lui principală la serviciu, aceasta fiind misiunea serviciilor operative, conform obligațiilor lor de serviciu, nu a fost luat în considerație de către Colegiul penal, deoarece prin prevederile Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 2012 nu este interzis de a însărcina inspectorului de sector să efectueze controale la faptul anumit.

Totodată, Colegiul penal a considerat că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, precum și de nivelul pericolului social a faptei stabilind pedeapsa potrivită faptei săvârșite.

5. Împotriva deciziei inculpatul a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii incriminate.

În motivarea recursului inculpatul indică că:

- instanța de apel după reluarea cercetării judecătorești nu a analizat declarațiile părții vătămate și mai mult ca atât, cauza s-a examinat în lipsa acesteia;
- instanța de apel nu a apreciat declarațiile martorilor în cauză și alte mijloace materiale probatorii, care confirmă nevinovăția inculpatului;
- instanța nu s-a expus asupra cererilor privind încălcarea de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, de a efectua cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a tuturor circumstanțelor cauzei, prin ce au fost lezate drepturile inculpatului;
- în decizie nu este indicat dispozitivul sentinței și pedeapsa stabilită.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat prin care a solicitat respingerea acestuia, pe motiv că criticile formulate de autorul recursului nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii contestate, or, reaprecierea probelor așa cum solicită inculpatul, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Colegiul penal lecturând textul recursului reține că, de către recurent s-a invocat ca eroare de drept pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, odată ce își invocă dezacordul cu examinarea cauzei în lipsa părții vătămate și totodată, instanța statuează că inculpatul pledează nevinovat, temei ce se încadrează în pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. De asemenea, din textul recursului declarat rezultă și dezacordul inculpatului cu aprecierea probelor care denotă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate.

Astfel, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de*

instanțele de fond și de apel în cazul când cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, însă, instanța de recurs respinge afirmațiile recurentului invocate întru susținerea erorii menționate ca fiind neîntemeiate și declarative, care nu corespund materialelor cauzei penale, deoarece se contrazic cu procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 27.04.2016 conform căruia atât inculpatul cât și avocatul său au considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa părții vătămate (f.d. 222, vol. I), or, instanța de apel reținând că partea vătămată a fost citată legal a admis demersul apărării și a dat citire declarațiilor acesteia făcute în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond.

Instanța de apel nu a comis nici eroarea prevăzută la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

În acest sens, Colegiul reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Tot aici, instanța menționează că, eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii imputate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de “*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal reține, că instanța de apel judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia

corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, menținând sentința instanței de fond.

Argumentele recurentului invocate în recurs, referirilor la nevinovăția sa, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului pe care Colegiul le însușește, iar conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată desfășurat și minuțios în textul deciziei invocate în pct. 4.1 al prezentei decizii.

În același context, motivele aduse de recurent precum că instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar ține de starea de fapt și nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs în art. 427 Cod de procedură penală și în urma celor expuse, Colegiul penal constată că hotărârea recurată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și întemeiată, iar temeiurile invocate nu persistă în cauză.

Referitor la argumentul recurentului precum că, în decizie nu este indicat dispozitivul sentinței și pedeapsa stabilită, Colegiul precizează că, acest motiv nu constituie temei de casare a deciziei instanței de apel odată de a fost demonstrată vinovăția inculpatului și temeinicia sentinței instanței de fond, cu atât mai mult că, conținutul deciziei recurate corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele invocate de inculpat nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate. Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 aprilie 2016, de inculpatul Tașci Gheorghii, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 07 decembrie 2016.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun